

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/45/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3622010075
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3622010075.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Milana Straku v trestnej veci obžalovaného 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C., D.. E. F. G. XX/XX, obžalovaného 2/ H. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C., D.. E. F. XX/XX a obžalovaného 3/ I. J., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C., D.. E. F. XX/X, pre prečin výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí dňa 21. novembra 2023 prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 1T/28/2022, zo dňa 18. januára 2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 1T/28/2022, zo dňa 18. januára 2023 bolo rozhodnuté nasledovne:

„Podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku súd trestnú vec obžalovaného 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C., D.. E. F. G. XX/XX, obžalovaného 2/ H. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C., D.. E. F. XX/XX a obžalovaného 3/ I. J., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C., D.. E. F. XX/X, pre prečin výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť tak, že:

dňa 28.04.2021 v čase okolo 19:50 hod. v C., na ulici D. E. F., pred reštauráciou s názvom K. obvinený H. B. chytil oboma rukami poškodeného I. L. za oblečenie v oblasti hrude, kde sa s ním točil a mykal s ním, kde pri nich pristúpil obvinený I. J., ktorý dvakrát udrel poškodeného I. L. do oblasti tváre, na čo poškodený I. L. spadol na zem, v tom istom čase obvinený A. B. sa vzájomne držal rukami za oblečenie v oblasti hrude s poškodeným E. L., pričom obvinený A. B. udrel poškodeného E. L. do oblasti tváre, na čo poškodený E. L. spadol na zem, následne sa chcel postaviť a znova ho obvinený A. B. udrel do oblasti tvare, na čo poškodený E. L. spadol na zem a ostal ležať na zemi, kde v tom istom čase sa poškodený I. L. postavil a obvinený H. B. ho sotil oboma rukami do hrude, kde poškodený I. L. spadol cez poškodeného E. L. na zem, následne obvinený I. J. udrel poškodeného M. N., ktorý sa ho snažil odtiahnuť, do hlavy, na čo poškodený M. N. spadol na zem, následne sa poškodený M. N. postavil a išiel proti obvinenému I. J., kde sa snažili udrieť jeden druhého, kde následne obvinený I. J. opakovane udrel poškodeného M. N. do hlavy, na čo poškodený M. N. spadol na zem, čím v dôsledku uvedeného konania utrpel poškodený E. L. povrchové poranenie kože vlasatej časti hlavy a pomliaždenie ľavej strany hrudníka v oblasti 5. rebra v strednej pazuchovej čiare bez opuchu a podkožného krvného výronu, ktoré zranenia si vyžiadali ošetrovanie a liečenie v trvaní 9 dní, s dobou sťaženia obvyklého spôsobu života poškodeného v trvaní 6 dní, poškodení I. L. a M. N. neutrpeli v dôsledku uvedeného konania také zranenia, ktoré by si vyžadovali ošetrovanie alebo liečenie,

p o s t u p u j e Okresnému úradu v Prievidzi, odbor všeobecnej vnútornej správy, na prejednanie ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov.“

Proti tomuto uzneseniu prokurátor podal v zákonnej lehote sťažnosť v neprospech obžalovaných, ktorú sťažnosť dodatočne písomne odôvodnil. V úvode písomných dôvodov prokurátor poukázal na to, že proti obžalovaným podal obžalobu, následne poukázal na výrokovú časť napadnutého uznesenia. V dôvodoch sťažnosti prokurátor ďalej uviedol nasledovné:

„V odôvodnení napadnutého uznesenia súd konštatuje, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že spúšťačom celého konania kladeného obžalovaným 1/ až 3/ v obžalobnom návrhu za vinu bolo konanie poškodených E. L., ktorý išiel sám z vlastnej iniciatívy za obžalovaným 1/ a chcel s ním pod vplyvom alkoholu riešiť, čo voči nemu obžalovaní 1/ a 2/ majú, ku ktorému sa následne pridal aj poškodený I. L., ktorý bol taktiež v tom čase pod vplyvom alkoholu, pričom ako z vykonaného dokazovania vyplynulo, obžalovaný 1/ a jeho sestra svedkyňa O. B. sa cítili z ich strany ohrození a pred nimi dokonca aj utekali. Z vykonaného dokazovania teda podľa názoru súdu prvého stupňa vyplynulo, že konanie obžalovaných 1/ a 3/ kladené im v obžalobe za vinu nebolo vedené tým, že by chceli týmto spôsobom prezentovať svoju silu a agresivitu, ale chceli chrániť svoju sestru a v prípade obžalovaného 3/ osobu, ktorá mu strážievala dieťa, teda bola to reakcia na samotné správanie poškodených E. a I. L.. V danom prípade súd tiež poukazuje na skutočnosť, že ani samotný priebeh skutku nevykazuje také charakteristické črty, pre ktoré by bolo možné konštatovať, že išlo o konanie vyznačujúce sa vyššou mierou nebezpečnosti, keď v danom prípade boli poškodení I. a E. L. konfrontovaní obžalovanými 1/ až 3/, pričom im prišiel na pomoc poškodený M. N.. I následky tohto skutku boli nezávažné, keď poškodení I. L. a M. N. neutrpeli žiadne zranenia, ktoré by si vyžadovali lekárske ošetrenie, či liečenie a poškodený E. L. podľa znalca H. P. H. utrpel zranenia ľahké, ktoré nezanechajú trvalé následky na jeho zdraví, podľa znalca bola intenzita úderov skôr slabšia. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný 3/ sa ospravedlnil poškodenému M. N., ktorý jeho ospravedlnenie prijal. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo podľa názoru súdu prvého stupňa potrebné postupovať v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona a vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'ov vyhodnotiť závažnosť konania obžalovaných 1/ až 3/ ako nepatrnú, avšak konanie obžalovaných 1/ až 3/ by bolo možné posúdiť ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

S uvedenými závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa sa nemožno stotožniť, a preto považujem výrok napadnutého uznesenia za nesprávny.

Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní totiž vyplýva, že v danej veci nie sú splnené zákonné podmienky na rozhodnutie o postúpení veci obžalovaných 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, 2/ H. B., nar. XX.XX.XXXX, 3/ I. J., nar. XX.XX.XXXX inému orgánu v zmysle § 280 ods. 2 Trestného poriadku.

Vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní mám totiž za to, že obžalovaní 1/ A. B., 2/ H. B., 3/ I. J. sa dopustili skutku uvedeného v obžalobnom návrhu a tento skutok napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva formou spolupáchatel'stva podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, pričom vzhľadom na spôsob vykonania činu obžalovanými 1/ až 3/ voči poškodeným a intenzitu predmetného útoku, kde obž. 3/ I. J. dvakrát udrel poškodeného I. L. do oblasti tváre, na čo poškodený I. L. spadol na zem, obž. 3/ I. J. udrel poškodeného M. N. do hlavy, na čo poškodený M. N. spadol na zem, následne sa poškodený M. N. postavil, kde následne obž. 3/ I. J. opakovane udrel poškodeného M. N. do hlavy, na čo poškodený M. N. spadol na zem, obž. 1/ A. B. udrel poškodeného E. L. do oblasti tváre, na čo poškodený E. L. spadol na zem, následne sa chcel postaviť a znova ho obž. 1/ A. B. udrel do oblasti tváre, na čo poškodený E. L. spadol na zem a ostal ležať na zemi, obž. 2/ H. B. sotil oboma rukami poškodeného I. L. do hrude, kde poškodený I. L. spadol na zem, teda potom ako obžalovaní opakovane bili poškodených do hláv a hrudníka, poškodení po týchto útokoch spadli na zem, vzhľadom na následky na zdraví poškodeného E. L., ktorý utrpel viaceré zranenia, ktoré si vyžiadali ošetrenie a prevoz rýchlou zdravotnou pomocou do D. O. M. a liečenie v trvaní 9 dní, s dobou sťaženia obvyklého spôsobu života poškodeného v trvaní 6 dní, okolnosti za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaných nemožno dospieť k záveru, že závažnosť činu je v danom prípade nepatrná.

Súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy vykonané v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní v tejto veci nesprávne a nekriticky v prospech obžalovaných 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, 2/ H. B., nar. XX.XX.XXXX, 3/ I. J., nar. XX.XX.XXXX, keďže predchádzajúca slovná výmena názorov medzi

poškodenými a obžalovanými a tá skutočnosť, že poškodení boli pod vplyvom alkoholu, nemohla nijakým spôsobom odôvodňovať a ospravedlňovať útok obžalovaných voči poškodeným, pričom zo strany obžalovaných išlo o opakované fyzické útoky voči poškodeným a to nie malej intenzity, v dôsledku čoho došlo u poškodeného E. L. k ujme na zdraví hraničiacej s ublížením na zdraví poškodeného v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona.

Z vykonaného dokazovania a z vyššie uvedených skutočností teda jednoznačne vyplýva, že závažnosť konania obžalovaných 1/ A. B., 2/ H. B., 3/ I. J., popísaného v obžalobnom návrhu, bola vyššia ako nepatrná a preto nebolo možné na ich konanie aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona, ale ich konanie naplňuje všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

V nadväznosti na uvedené mám za to, že súd prvého stupňa nesprávne v prospech obžalovaných 1/ až 3/ vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní v danej veci a dospel k rozhodnutiu podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku, ktorým trestnú vec obžalovaných 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, 2/ H. B., nar. XX.XX.XXXX, 3/ I. J., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona postúpil Okresnému úradu v Prievidzi, odboru všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, hoci z vykonaného dokazovania nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie v zmysle § 280 ods. 2 Trestného poriadku, a preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil uznesenie Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1 T/28/2022-417 zo dňa 18.01.2023, a aby Okresnému súdu Partizánske uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.“

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému prokurátor podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Krajský súd na základe preskúmania konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, pre ktoré by malo byť zrušené sťažnosťou prokurátora napadnuté uznesenie okresného súdu z dôvodu samotnej existencie takýchto procesných pochybení aj bez následného pristúpenia k prieskumu správnosti samotného napadnutého uznesenia. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti prokurátora nie je ani vytýkaná existencia takýchto procesných chýb.

Na základe preskúmania správnosti samotného sťažnosťou prokurátora napadnutého výroku uznesenia okresného súdu o postúpení trestnej veci podľa § 280 ods. 2 Tr. por., sa senát krajského súdu nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátora, uvedenej v dôvodoch podanej sťažnosti. Prokurátor namietal, že okresný súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, v dôsledku čoho zaujal nesprávny právny záver, že skutok nie je trestným činom a má byť prejednaný ako priestupok.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. por. súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok, služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie, o ktorých je tento orgán príslušný rozhodovať.

Z obsahu predloženého spisového materiálu nepochybne vyplýva, že na okresný súd bola na obžalovaných podaná obžaloba pre skutok, aj vo vyššie citovanej výrokovej časti napadnutého uznesenia. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že okresný súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní, pričom po jeho vyhodnotení dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom.

V súvislosti s posúdením správnosti a zákonnosti napadnutého uznesenia krajský súd považuje za potrebné poukázať na nasledovnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia:

„Na základe vykonaného dokazovania postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku posudzujúc každý vykonaný dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, dospel súd k záveru, že skutok uvedený a popísaný v obžalobe prokurátora sa stal. Toto svoje konštatovanie súd opiera o výsledky vykonaného dokazovania, keď jednak samotní obžalovaní 1/ až 3/ vo svojich výpovediach priznali, že došlo k incidentu s poškodenými, obžalovaný 1/ priznal, že fyzicky napadol poškodeného E. L., obžalovaný 1/ tvrdil, že ho udrel len jedenkrát. Tiež obžalovaný 2/ priznal, že mal potýčku s poškodeným I. L., ktorého chytil za trigovicu a sotil do neho. I obžalovaný 3/ priznal, že udrel poškodeného I. L. a

tiež priznal aj to, že udrel aj poškodeného M. N.. Okrem priznania obžalovaných sú títo zo spáchania predmetného skutku usvedčení i výpoveďami poškodených, ako i svedkyne O. B.. Vina obžalovaných 1/ až 3/ za predmetný skutok popísaný v obžalobe je zároveň preukázaná aj z kamerového záznamu z kamery nachádzajúcej sa na ulici D.. E. F. v C., pričom priebeh samotného skutku bol ustálený práve na základe tohto kamerového záznamu, ktorý bol na hlavnom pojednávaní prehraný. Zranenia poškodeného E. L. boli ustálené na základe lekárskeho posudku č. 47/2021 H. P. H. zo dňa 30.08.2021. Preto na základe vyššie uvedených dôkazov súd konštatuje, že skutok popísaný v obžalobe sa stal.

Na druhej strane však súd poukazuje aj na skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a ktoré predchádzali samotnému skutku popísanému v obžalobnom návrhu. Z výpovedí obžalovaného 1/ a svedkyne O. B. vyplynulo, že svedkyňa utiekol pes na val rieky D., kde ho išiel svedkyňa pomôcť chytať obžalovaný 1/, kde za ním prišiel poškodený E. L.. Táto skutočnosť vyplýva i z vyššie uvádzaného kamerového záznamu a túto skutočnosť potvrdil i svedok A. F.. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že poškodený E. L. bol značne pod vplyvom alkoholu (podľa lekárskej správy z D. O. M. zo dňa 28.04.2021 z č.l. 15 mal poškodený E. L. hladinu alkoholu v hodnote 2,60 promile). Dôvodom, prečo tam poškodený E. L. išiel, malo byť podľa jeho vyjadrenia, aby si s obžalovaným 1/ vyjasnili, prečo sa mu majú po dedine vyhrážať aj s obžalovaným 2/ zbitím. Neskôr tam prišiel za nimi i poškodený I. L., ktorý bol taktiež pod vplyvom alkoholu, ako to i sám pripustil vo svojej výpovedi. Tu došlo k slovnej výmene a zahňaniu sa zo strany poškodeného I. L. na svedkyňu O. B.. I samotná svedkyňa potvrdila vo svojej výpovedi, že poškodený I. L. išiel po obžalovanom 1/ a keď by sa nebola uhla, bol by ju poškodený trafil. Z kamerového záznamu tiež vyplynulo, že obžalovaný 1/ spolu so svojou sestrou svedkyňou O. B. utekali cez cestu a za nimi utekali poškodení I. L., E. L. s ďalšia osoba neskôr stotožnená ako A. M.. Podľa výpovede obžalovaného 3/ dokonca poškodený I. L. chcel ísť až smerom k obydliu obžalovaných 1/ a 2/, kde ho však zadržali poškodený E. L. a ďalšia osoba. Okolnosť, že za obžalovaným 1/ a svedkyňou O. B. utekali cez cestu poškodení, I. L. so svojim synom E., uviedol vo svojej výpovedi aj svedok A. F., ktorý poškodených okríkol, aby neprovokovali. Z kamerového záznamu nebolo možné vzhľadnúť bezprostredný priebeh udalosti pred samotným skutkom, keďže jednotlivé záznamy rozdelené do 15 samostatných záznamov na seba časovo nenadväzovali a preto nebolo možné vidieť, ako sa celý incident začal, keďže kamerový záznam už zachytáva samotný incident, avšak podľa výpovede svedkyne O. B., ktorú potvrdil i obžalovaný 2/, táto príbehla domov, kde v tom čase spal obžalovaný 2/, ktorého zobudila a uviedla mu, že ich napadli poškodení I. a E. L.. Túto okolnosť uviedla i obžalovanému 3/, ktorý stál na dvore a pýtal sa jej, čo sa stalo. Z vyššie uvedeného preto vyplýva, že spúšťačom celého konania kladeného obžalovaným 1/ až 3/ v obžalobnom návrhu za vinu bolo konanie poškodených E. L., ktorý išiel sám z vlastnej iniciatívy za obžalovaným 1/ a chcel s ním pod vplyvom alkoholu riešiť, čo voči nemu obžalovaní 1/ a 2/ majú, ku ktorému sa následne pridal aj poškodený I. L., ktorý bol taktiež v tom čase pod vplyvom alkoholu, pričom ako z vykonaného dokazovania vyplynulo, obžalovaný 1/ a jeho sestra svedkyňa O. B. sa cítili z ich strany ohrození a pred nimi dokonca aj utekali. Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že konanie obžalovaných 1/ a 3/ kladené im v obžalobe za vinu nebolo vedené tým, že by chceli týmto spôsobom prezentovať svoju silu a agresivitu, ale chceli chrániť svoju sestru a v prípade obžalovaného 3/ osobu, ktorá mu strážievala dieťa, teda bola to reakcia na samotné správanie poškodených E. a I. L.. Zároveň však súd konštatuje, že konanie obžalovaných 1/ až 3/ nenapĺňalo znaky konania v nutnej obrane, keďže poškodení už v tom čase, keď boli zo strany obžalovaných napadnutí, v útoku nepokračovali, ale boli na odchode, ako to vyplýva i z kamerového záznamu, či výpovede svedka A. F., ako i samotných poškodených E. L. a I. L.. V danom prípade súd tiež poukazuje na skutočnosť, že ani samotný priebeh skutku nevykazuje také charakteristické črty, pre ktoré by bolo možné konštatovať, že išlo o konanie vyznačujúce sa vyššou mierou nebezpečnosti, keď v danom prípade boli poškodení I. a E. L. konfrontovaní obžalovanými 1/ až 3/, pričom im prišiel na pomoc poškodený M. N.. I následky tohto skutku boli nezávažné, keď poškodení I. L. a M. N. neutrpeli žiadne zranenia, ktoré by si vyžadovali lekárske ošetrovanie, či liečenie a poškodený E. L. podľa znalca H. P. H. utrpel zranenia ľahké, ktoré nezanechajú trvalé následky na jeho zdraví, podľa znalca bola intenzita úderov skôr slabšia. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný 3/ sa ospravedlnil poškodenému M. N., ktorý jeho ospravedlnenie prijal. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo preto v predmetnej veci potrebné postupovať v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona a vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'ov vyhodnotiť závažnosť konania obžalovaných 1/ až 3/ ako nepatrnú, avšak konanie obžalovaných 1/ až 3/ by bolo možné posúdiť ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.“

Pri posudzovaní správnosti napadnutého uznesenia krajský súd dospel k záveru, že okresný súd správne zistil skutkové okolnosti prípadu, pričom obsah spisového materiálu ani podľa názoru krajského súdu nepripúšťajú inú verziu skutku, ako ju ustálil okresný súd. S poukazom na obsah vyššie citovaných dôvodov podanej sťažnosti krajský súd konštatuje, že prokurátor žiadnym spôsobom nespochybňuje správnosť týchto skutkových zistení okresného súdu.

Pokiaľ ide o právne posúdenie správnych skutkových zistení okresného súdu, podľa názoru krajského súdu okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dal riadne odpovede na všetky námietky prokurátora v písomných dôvodoch jeho sťažnosti.

Nad rámec správnych právnych úvah okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, s ktorými sa krajský súd stotožňuje, krajský súd poukazuje na to, že podľa dlhodobu ustálenej súdnej praxe výtržnosťou je iba také konanie, ktoré závažným spôsobom narušuje verejný pokoj a poriadok a je pre neho typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spoluzitia. Ide spravidla o násilný alebo slovný prejav takého charakteru, že hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných (viď R 44/1990). Na druhej strane každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel' dopustil verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, nemusí vždy napĺňať skutkovú podstatu trestného činu výtržníctva (viď judikát R 40/1977).

V súvislosti s posudzovaním podmienok pre ustálenie záveru, či konanie je výtržnosťou v trestnoprávnom zmysle, je nevyhnutné skúmať okolnosti útoku, intenzitu útoku, črty a jeho priebeh, pohnútku páchatel'a, či sa jednalo o zjavnú aroganciu páchatel'a, provokáciu alebo obranu a jej primeranosť, celkové okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, dôvodnosť útoku. Tiež je potrebné skúmať, po akú dobu útok prebiehal, či došlo k opakovaniu fyzických útokov, či páchatel' použil zbraň, či bol v zjavnej presile útočníkov alebo mal značnú fyzickú prevahu, či došlo k spôsobeniu výraznejšej ujmy na zdraví poškodeného.

V zhode s názorom okresného súdu ani krajský súd konanie obžalovaných pre ktoré sú trestne stíhaní nepovažuje za konanie napĺňajúce ustanovením § 10 ods. 2 Tr. zák. vyžadovanú závažnosť trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Konanie obžalovaných nemalo charakter bezdôvodného arogantného útoku na záujmy chránené Trestným zákonom, ale išlo z ich strany o obranu pred hroziacim útokom poškodených. Okresným súdom správne zistený priebeh skutkového deja nepochybne svedčí o tom, že to boli práve poškodení E. a I. L., ktorí boli silno pod vplyvom alkoholu a začali prenasledovať obžalovaného A. B., ktorý sa snažil pomôcť chytiť psa svojej sestre O. B.. Postupne sa do konfliktu zapojili aj obžalovaní H. B. a I. J. potom, ako im ich sestra resp. rodinná známa O. B. oznámila, že boli ona a obžalovaný A. B. poškodenými napadnutí.

Pokiaľ prokurátor v dôvodoch sťažnosti namieta, že okresný súd vyhodnotil dôkazy vykonané v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní v tejto veci nesprávne a nekriticky, krajský súd sa s týmto názorom prokurátora nestotožnil. Skutkovo nie je sporné, že poškodení boli značne pod vplyvom alkoholu, čo sa prejavovalo aj v spôsobe ich chôdze smerom k obžalovanému A. B.. Sám poškodený E. L. uviedol, že si chcel s týmto obžalovaným vyjasniť určité nezhody medzi nimi, následkom čoho došlo k ich potyčke ako aj útoku poškodeného I. L. na sestru obžalovaných A. a H. B.. Podľa názoru krajského súdu nepochybne preukázané konanie poškodených, vykazujúce znaky konania zjavne pod vplyvom alkoholu, je spôsobilé vyvolať u nestranného pozorovateľa obavy z nepredvídateľnosti ich konania, vrátane možnosti nečakaného a bezdôvodného fyzického útoku. Pokiaľ sa teda poškodení takýmto spôsobom a značne pod vplyvom alkoholu približovali k obžalovanému A. B. a jeho sestre, verbálne a následne aj fyzicky na nich útočili, takéto konanie poškodených aj podľa názoru krajského súdu bolo spôsobilé u obžalovaného vzbudiť dôvodnú obavu z hroziaceho útoku. Rovnako je tomu tak aj u obžalovaných H. B. a I. J., ktorí po tom ako sa dozvedeli o incidente, bežali A. B. a O. B. na pomoc, nakoľko, títo sa cítili zo strany poškodených ohrození a pred nimi dokonca aj utekali. S poukazom na uvedené okolnosti prípadu krajský súd dospel k právnenému záveru, podľa ktorého okresný súd nepochybil, ak dospel k právnenému záveru, podľa ktorého v danom prípade závažnosť činu obžalovaných je nepatrná v zmysle § 10 ods. 2 Tr. por.

V nadväznosti na námietku prokurátora, že predchádzajúca slovná výmena názorov medzi poškodenými a obžalovanými a tá skutočnosť, že poškodení boli pod vplyvom alkoholu, nemohla nijakým spôsobom

odôvodňovať a ospravedlňovať útok obžalovaných voči poškodeným, krajský súd poukazuje na to, že je ústavným právom každého občana brániť svoju fyzickú integritu, osobnú slobodu i majetok. Nik nie je povinný ustupovať pred útokmi proti uvedeným objektom (viď judikát R 26/2006). Z uvedených dôvodov krajský súd nepovažoval aj uvedenú argumentáciu prokurátora za dôvodnú.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.